

Comentariu - Viscolul de Vasile Alecsandri

Textul apartine genului liric. Foloseste genul subiectivitatii al lumii interioare si isi exprima sentimentele. Prin limbajul artistic folosit, acest gen este prezent in totalitate, nemijlocit in text. Specia literara in care se incadreaza este pastelul, o descriere literara in versuri in care se prezinta un tablou de natura, un peisaj, cu ajutorul caruia poezia sugereaza trairile poetului.

Compozitional, pastelul se compune din patru catrene in care poetul surprinde stihia hibernala numita "crivat", in care isi face aparitia dinspre "meaza noapte", "ca un balaur cu carnea zbarlita in vartejuri albe", spulberand zapada pana in "ceruri".

In prima strofa imaginile vizuale sunt rare si monocromatice, un loc important ocupandu-l cele intens auditive, indeosebi onomatopeele, realizate prin repetitie: "vajaie ca vijelia". Este un procedeu clasic, in lirica pastilista a autorului, cum clasic este si procedeu enumerarii unor componente circumstantiale de loc, prin care se unifica spatiul orizontal cu cel vertical intr-o singura dimensiune-cea a zapezii nefarsite. Celebra hiperbola a "oceanului de ninsoare" din pastelul "Iarna", apare aici in varianta "valurilor albe", care se succed intr-un iures ametitor, formand un lung troian pana la nori. Comparatia din finalul strofei intai este original. Printr-un dublu epitet (cromatic si caloric), poetul identifica o subtila asemanare intr-o opozitie aparent totala: troienele miscatoare suna adoma nisipurilor dese risipite in "pustiul african".

Strofa a doua sparge imaginea statica, viata facandu-si simtita prezenta. Lumea vie incepe lupta cu viscolul: lupii suri, formand pete inchise si miscatoare pe albul imaculat; urletele lor infioara "turmele" care tremura aduimecand primejdia; corbii isi precipita zborul "luati de vant"; iar rachitele se apleaca lovindu-si crengile rupte de pamantul inghetat.

Strofa a treia prezinta imaginea vietatilor care raspund crivatului ucigator intr-un cos de glasuri a caror disperare este exprimata cu substantive onomatopeice: "zbierat", "raget", "tipat", "nechez rasunator".

O noua enumeratie de componente circumstantiale de loc (dinspre codri, de pe dealuri, de prin sate) da impresia ca viscolul s-a ridicat la cer si bantuie intr-un cosmos la fel de inspaimantat ca si Pamantul. Senzatia de lume desmarginata este creata de o locutiune adverbiala folosita original de catre poet: "si-n departe se aude".

Iarna nu mai are nici durata, nici localizare bine precizata, eternizandu-si efectele distructive. Ideea este sugerata prin folosirea tuturor verbelor la timpul prezent, timpul etern. Aglomerarile verbale, propozitii scurte, onomatopeele si interjectia, exclamatiile retorice asigura ritmul sincopat al versurilor. Interjectia "Vai!" exprima compasiunea poetului fata de "cal si calaretul" aurprinsi pe drum de iuresul ielelor vantoase: "Noaptea cade, lupii urla ... Vai de cal si calator".

Ultima strofa are ideatia specifica pastelurilor lui Vasile Alecsandri. Prezenta tonifianta a omului

infrunta cataclismul natural, daca se bucura de sprijinul semenilor lui, intr-un gest de solidaritate fireasca: drumetul ratacind prin nameti aude plin de speranta latratul unui caine, semn benefic al apropierii sale de o asezare omeneasca. El observa "fericit" imaginea unei "casute dragalase"-descrisa ca in basme-in forme diminutive, cu ferestrele stralucitoare, in poarta careia il intampina "dulcea ospetie" cu zambetul pe buze.

Poezia este formata din patru catrene, versul este amplu, de 16-17 silabe, ritmul este trohaic, iar rima imperecheata.

Pastelul "Viscolul" creaza o impresie profunda in sufletul cititorului. Prin aceasta poezie sunt transmise sentimentele si trairile poetice. Cu ajutorul verbelor la prezentul etern se vede cum iarna vine cu viscolul in urma sa; animalele sunt speriate nu numai de inghet dar si de lupii ce ies in cautarea hranei. Pe parcursul poeziei natura statica devine fremitata, prin acest procedeu pamantul cu cerul se unesc formand un singur univers: iarna. Ea nu mai are durata si nici o locatie exacta; prin acest fapt scriitorul subliniind efectele sale care in scurt timp devin eterne.